

BÚCSÚ FRANZ BÜRKI PROFESSZORTÓL

Az állatorvosi virológia nemzetközileg széles körben elismert, kiemelkedő egyénisége, a Bécsi Állatorvos-tudományi Egyetem Virológiai Intézetének megalapítója és 25 éven át vezetője, a magyar állatorvosok és mikrobiológusok hűségese barátja és tisztelője,

Univ.-Prof. Dr. Dr.hc.med.vet. FRANZ BÜRKI,

2015. december 1-jén, 91 éves korában, bécsi otthonában, váratlanul és békésen örökre elment.

Bürki professzort 80. születésnapja alkalmából a *Magyar Állatorvosok Lapja* köszöntötte (2004. 126. 773), s addigi szakmai pályafutását kellő részletességgel ismertette, amelyet a hosszú és szép életpálya befejezése kapcsán az alábbiakban rekapitulálunk és egészítünk ki.

FRANZ BÜRKI 1924. december 22-én, Bern mellett (Stettlen), állatorvos családban született. Állatorvosi diplomát a Berni Egyetem Állatorvosi Fakultásán szerzett (1949). Ezt követően külföldi állatorvosi felsőoktatási intézményekben (Vet. Med Hochschule Hannover, Univ. Texas, Univ. California, Univ. Leiden) folytatott tanulmányokat, majd a Berni Szérum Intézetben dolgozott, s a Berni Egyetemen 1957-ben habilitált (Brucellózis immundiagnosztikája és immunizálás). Ezt követően docensként az egyetem „virológiai állomásán” dolgozott, ahonnan a Bécsi Állatorvosi Főiskola virológiai intézetének megalakítására és vezetésére kapott meghívást.

Ezen feladatának 25 éven át hűséggel eleget téve megalapozta az osztrák állatorvosi vírusdiagnosztikát s – tanítványaival egyetemben – több vírusos kórkép (pl. Ióinfluenza, lovak fertőző kevésvérűsége, EHV-1 fertőzése, szarvasmarha-leukózis, szarvasmarha vírusos

hasmenése, roncsoló orrhurut) ausztriai előfordulásáról, valamint az ellenük való védekezésről jelentetett meg elsősorban a gyakorlatot és igazgatást szolgáló, nemzetközileg is komoly figyelmet kiváltó dolgozatokat.

Bürki professzor az 1991-ben bekövetkező nyugdíjba vonulásáig a hazai mikrobiológiai társasági és az osztrák-magyar állatorvosi rendezvények rendszeres, aktív résztvevője volt. A magyar kollegák iránti megbecsülésének egyik megalapozója egyébként édesapja volt, aki 1933-ban egy svájci állatorvos-küldöttség tagjaként tanulmányúton járt hazánkban, s kedvező benyomásait, tapasztalatait egy, máig féltve őrzött képes naplóban örökölte meg.

Nemzetközi és osztrák elismerései mellett e helyen kell megemlítenünk a Magyar Mikrobiológiai Társaság tiszteleti tagságát (1983), s az akkori Állatorvos-tudományi Egyetem „honoris causa” professzori címét (1985).

Nyugdíjas éveinek első évtizedében még gyakrabban, később ritkábban vett részt a szakmai közéletben, de ezzel párhuzamosan feleségével, SILVÁVAL egyetemben egyre intenzívebben foglalkozott művészettörténettel és botanikával, amelyeket aktív egyetemi oktatóként hanyagolni kényszerült. Utolsó éveiben bécsi otthonát egyre nehezebben tudta elhagyni, ahol szereteteitől övezve békességben élt és hunyt el. Hamvait, végakaratának megfelelően szülőhelyén, Svájcban helyezték örök nyugalomra. Barátai, tanítványai, kollégái és tisztelői az emlékére rendezett istentiszteleten Bécsben, a belvárosi Református Templomban, 2016. január 9-én vehettek tőle búcsút, lélekben.

Nagy Béla, Varga János

